

Daniel Uncu. Două constructe smintite

written by [Daniel Uncu] | April 5, 2021

Atașamentul indivizilor față de autoritate, încrederea nelimitată față de lideri produc o nefericită și toxică lipsă de preocupare a maselor față de realitatea obiectivă, față de lipsa de etică, de morală și de respect față de lege și de interesul public ale politicianilor.

Conducătorii capătă astfel o aură suprapersonală, idealizată, cu conotații sacre și POSTŪRĂ intangibile, o aură purtătoare a unui fals atribut al deținerii și impuneri adevărului absolut.

Întregul context socio-politic și economic european și occidental, acordat pandemic, este alterat de această distopie tipică autoritarismului, croșetată cu minuțiozitate și eficacitate pe realitatea irefutabilă a apariției manufacturate a unui virus agresiv. Iar cine îndrăznește fie și numai să vorbească în afară logicii supremației narațiunilor oficiale, este crucificat public.

Această stare de fapt construiește cea mai cruntă formă de rău. Anume aceea care cere explicit sau tacit intrarea în sclavie. Intrarea în sclavie la cerere! O cerere înaintată autorității, presupus ocrotitoare, presupus atotștiutoare și înzestrată de către petentii înșiși cu forță executivă, o cerere care se face cu reticență sau cu entuziasm și speranță întru izbăvire față de un presupus alt rău, chiar de către oamenii liberi, cei care în mod normal ar trebui să deteste sclavia.

Atunci când populații întregi își cer, din proprie inițiativă, intrarea în starea de sclav, eliberarea lor, din proprie inițiativă, nu mai poate intra în discuție. Acele popoare nu mai pot fi eliberate decât printr-o intervenție externă lor.

Divină sau nu.

Deasupra oricăror realități obiective, deasupra bunului simț și a discernământului, deasupra oricărei tentații de a provoca vreo polemică, vreo dezbate reconfortantă, vreun schimb de idei neconform și deci eretic, planează suveran obediența.

Obediența înfricoșată sau veselă sau oportunistă. Obediența amorsată de

discursul oficial paternalist cu pretenții normativ-izbăvitoare își creează propria identitate, propria justificare, propriul templu. De la înălțimea zidurilor monumentului astfel edificat, mulțimi eterogene de indivizi emasculați se adăpostesc înfrigurat în căutarea unui liman asistentialist.

Parafrazându-l pe Piotr Werzbicki, cohortele de susținători ai neomarxismului aplicat, grupați în acest templu, nu se mulțumesc cu un sprijin arid, rațional. Lor le sunt necesare dovezi de dragoste. Au nevoie de o perpetuă revalidare a adevărului lor. Popoarele, maltratate psihic și fizic de noua ideologie marxist culturală, fluidă sexual, ecologistă cu orice preț, deconstructivistă identitar și, mai nou, băgate în lagăre de concentrare antipandemică, la domiciliu, au obligația să iubească fierbinte[1], la îndemnul vibrant și agresiv al cohortelor care apară templul. Și, ele, popoarele, trebuie să își reafirme iubirea față de distopie în mod constant. Altfel, sunt excomunicate de Centrala ideologică a Noii Stângi și rușinate public prin alăturarea lor în narațiunea oficială mincinoasă, cu tiranii la modă precum cea rusă și cea chineză. O nemernicie, de fapt, care justifică doar nevoia de adulție a templului, căci templul însuși întreține relații politico-economice de o cordialitate scabroasă exact cu aceste tiranii.

Astfel, se află în plin proces de creație, nu doar un nou tip de narațiune publică, ci un nou tip de națiune. O națiune dezgolită de etos și identificată drept „națiune europeană”. O creație de laborator, frankensteiniana, dezinhibată în implementarea ei, prin complicitatea unor largi segmente de populație cu abuzurile elitelor europene.

De la *națiunea comunistă* – marele construct ideologic genocidar al secolului XX, am ajuns la *națiunea neomarxistă-corectă politic* – marele construct ideologic demolator identitar al secolului XXI.

Două constructe smintite, artificiale, falimentare, inumane, ticăloase, cu aceleași rădăcini marxiste.

[1] Piotr Wierzbicki, „Structura minciunii”, pg. 160, Editura Nemira, 1996, București